

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

16 tháng 11 năm 2008

Số 19

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoiv@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoiv.org

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Tình Người

*Tình người sống động qui giềng mối
Qui không thanh nhẹ chẳng sang tôi
Thực hành chung tiến không mưu lợi
Mê chấp đấu tranh lại tạo tôi*

Vĩ Kiên

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Phóng Sự Đặc Biệt
- Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới
- Thi Ca của Đức Thầy

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Copyright © 2008 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tưởng Niệm Phật Đài (tiếp theo)

Tiến lên hòa cảm thiện tâm
Càng tu càng tiến tránh lầm tránh sai

Mình tiến lên để hòa cảm cái thiện tâm ở bên trên và cái từ bi bác ái, cái phần thanh điển ở bên trên.

Càng tu càng tiến tránh lầm tránh sai

Đó mình tiến lên chừng nào, thì cái tâm nó càng ngày càng mở, và nó đối xử với người ta càng ngày càng khai thông, không có bị sân si nữa, không có bị ép buộc bởi việc này, việc kia, việc nọ nhưng mà nó cởi mở, nó mình cảm tứ đại giai không, thì lúc đó nó không còn bị cái sự làm than động loạn nữa. Càng tu càng tiến tránh lầm tránh sai, mình tu thì lúc nào nó cũng tiến, tu là sửa mà, mỗi đêm các bạn mỗi sửa làm sao các bạn thụt lùi được, họ mỗi đêm họ không sửa, họ vẫn giữ cơ cấu luật định hóa hóa sanh sanh ở thế gian, họ không chịu sửa thì họ cũng có cái đà tiến của họ, nhưng mà họ làm sao tiến ở bên trên được. Cho nên nhiều người chết rồi cũng làm việc cho mảnh đất phù sanh này là vậy. Càng tu càng tiến tránh lầm tránh sai, chúng ta tránh lầm, cái sự làm sai là luân hồi lại thế gian để tái lập cuộc đời, rồi cuộc rồi cuộc đời đó nó cũng trở về hư không, cho nên chúng ta cố gắng tu chúng ta dồn lên trên bộ đầu ngay trung tim bộ đầu đó rồi chúng ta mới tiến lên trên được.

Bên trên sẵn có Phật đài

Tiến lên tự hưởng ngày ngày an vui

Ở bên trên nó có cái luồng điển thanh tịnh, cái nơi thanh tịnh, cái giới an nhàn chúng ta tiến tới. Tiến lên tự hưởng ngày ngày an vui, chúng ta mới tiến tới chúng ta mới đạt được, khi ta đạt được thì lúc nào chúng ta cũng ở trong cái giới bình tâm thiền định, chớ bây giờ các bạn ngồi lý đó năm hay mười ngày, rồi cuộc cái tâm nó không có định là cũng không có định, cái phần thanh điển nó không truyền tiếp được cái thanh điển của Phật đài, thì bạn ngồi cái cách gì ngồi, rồi rồi cuộc nó cũng không có yên, nó vọng động. Cho nên chúng ta tu ở đây nên dùng cái trí ý tự giải tỏa cái phần thanh điển đi lên trên, rồi nhiên hậu hòa cảm với vũ trụ đi tới thanh tịnh ở bên trên. Chớ các bạn đừng có tưởng rằng các bạn eo hẹp, đừng tưởng cái căn cơ của các bạn nặng các bạn làm không được việc gì, các bạn đi không đến đâu, đừng có tưởng cái đó là sai. Chúng ta tu là tu, chúng ta đã có cái phương pháp sửa từ hạ thừa, trung thừa, thượng thừa nó mở đi lên không, tiến hòa đồng với tất cả, thì nắm đó, các bạn thả lỏng cho nó xuất pháp, nó đi ra, đừng có nuôi dưỡng ở trong tâm, đừng có động loạn nói tôi tu rồi chừng nào tôi mới thấy được, đừng có cho là tôi đui, tôi không thấy được rồi tôi tu hoài mà tôi chẳng thấy được, ông Phật không có nói vấn đề đó. Ông Phật không bao giờ nói chừng nào ta tu mới đắc đạo. Không! Cái đại hùng, đại lực, đại từ bi của ông không cho phép, chỉ chuyên cần khai thác là chúng ta đến nơi. Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời, không có bao giờ các bạn mất cái sự công phu, uổng công các bạn đâu, không bao giờ uổng công, cứ giữ cái mực đó mà tiến tới. Chính tôi ngày nay cũng

vậy, không có đêm nào, giờ phút nào tôi không có tưởng niệm bên trên để sửa chữa. Chính ở bên trên đem những sự thanh cao xuống bố hóa cho vũ trụ, nhưng mà người đòi tự cao đem sự tối tăm cho mình là đặc, cho mình là giỏi, cho mình là thầy thiên hạ, nhưng mà chẳng chưa có biết làm thầy mình giờ phút nào hết thầy.

Nhơn tình thấy cảnh dây dưa
Thoi đưa sàng sẩy tạo vừa nghiệp duyên
An bài hậu kiếp tiền duyên
Có vay có trả có duyên có trời

Nhơn tình thấy cảnh nó dây dưa vậy, kẻ đi người ở, nó kéo làm cũng như cái xiềng xích. Thoi đưa sàng sẩy tạo vừa nghiệp duyên, nó cứ sàng sẩy, nay một chút, mai một chút, rồi nó mới lọc lần lần, người này ngộ người kia, người kia ngộ người nọ. Kẻ tu cũng vậy, có nhiều người tu nhiều năm, mà chưa ngộ được một vị minh sư, đem sự sáng suốt cho mình, rồi nó sàng sẩy lần lần, lần lần, một ngày kia nó mới ngộ được nghiệp duyên. Ở đời về bạn bè cũng vậy nữa, cái tâm đầu ý hiệp ở thế gian nó cũng vậy, nó phải qua nhiều sự sàng sẩy, có nhiều người ra đời thất bại, vừa kết hôn là thất bại, kết bạn bè rồi cũng thất bại, cho nên không biết được cái chuyện tiền kiếp, đụng đâu thì vá đó thì nó mới bị vậy, nhưng mà đối với người tu thì nó sửa, nó sửa đâu nó sửa đó, nó sửa cho vừa cái nghiệp duyên nó, đi tới là nó đúng. Cho nên các bạn tu ở đây một thời gian các bạn cảm giác nó buồn, nó không muốn tiếp xúc với ai hết, rồi sau này nó đi tới cái thanh bình, không động rồi tự nhiên chuyện đó, người đó mình không có quen, không có lúc nào mình quen họ, mà tại sao ngày nay họ tới họ gặp mình, họ hỏi chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, và thân thích, thân hơn là gia đình, thân hơn là vợ con của gia đình mình. Chuyện hồi trước nó mới đi tới cho mình, để mình tương giao, tương ngộ, tương giải, tương tiến.

An bài hậu kiếp tiền duyên

Duyên tiền nó an bài hậu kiếp sau này ta biết được cái tiền kiếp thì cái hậu kiếp của chúng ta mới an bài được. Cái duyên tiền hiểu cái chuyện hồi trước, tại sao họ đến đây ngộ mình, thì bây giờ mình làm thế nào để tránh những cái chuyện sai lầm của tiền kiếp đối với họ và sau này chúng ta sẽ tiếp tục lên cái đường tốt hơn.

Cho nên các bạn tu đi tới thanh tịnh rồi, tự nhiên các bạn ngồi, các bạn hiểu hồi trước các bạn với một nhóm người đó, làm cái điều gì, cái quá khứ sai lầm, mà nếu chúng ta không thanh tịnh chúng ta không có tương ngộ được với phần đó. Cho nên những cái phương pháp Vô Vi ở đây nhiều bạn tu không biết ai là ai hết, nhưng mà rốt cuộc rồi cũng thấy có người ta tới hỏi han mình chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, mà chính các bạn cũng không biết người đó hồi trước ở đâu? Rồi một thời gian sau các bạn tu rồi, mới thấy phần hồn.Ồ té ra những người đó trước kia đã chung cùng với chúng ta việc này, việc nọ, chúng ta hiểu rõ, rồi mới đem cái từ tâm mà diu dắt lẫn nhau để tu tiến.

Có vay có trả có duyên có trời

Có vay có trả rõ ràng và có duyên mới chờ tới ngày nay gặp được để nắm tay mà đồng tiến giải, không gian và thời gian kết tập thành một quy luật không thể nào dứt khoát khỏi cảnh luân hồi

tái tạo được, trừ phi người sớm thức giấc, tự hành tiến, hóa giải lấy tâm hồn, phân minh đời đạo, thì mới có cơ hội tự giải thoát, vượt siêu.

Bên ngoài lắm cảnh lắm điều
Bên trong cũng có tiểu yêu phá rầy
Phần hồn là bậc chơn thầy
Ngày ngày tự sửa vui vầy tiến chung

Bên ngoài lắm cảnh lắm điều, ở thế gian chúng ta mở cặp mắt xem, nhiều chuyện lắm bên trong, rồi chúng ta chỉ biết chê người ta nhưng mà thanh tịnh rồi, dòm chúng ta ở trong đó cũng lộn xộn. Nếu chúng ta không nắm được cái tình hình của chủ nhơn ông để kiểm soát tất cả ở bên trong, hóa giải ở bên trong, thì ở trong đó nó phá quấy, nó cũng như tiểu yêu. Các bạn ngồi thiền cũng không yên, mà nói năng cũng lộn xộn nữa.

Phần hồn là bậc chơn thầy
Chủ nhơn ông là cái phần hồn của chúng ta là cái bậc chơn thầy của cái Tiểu Thiên Địa này.

Ngày ngày tự sửa vui vầy tiến chung
Ngày ngày mà chúng ta chịu tu, tiến lên hòa đồng thanh tịnh của đức Phật, thì tự nhiên cái sự ảnh hưởng lớn lao đó, nó sẽ đem trở về để diu dắt lực căn lực trần và bỏ bay máy cưa ở bên trong để đồng chung tiến. Sự nhiễu động sẵn có từ bên ngoài cho đến bên trong chỉ có phần hồn tự giác thì mới sớm đẹp được sự động loạn đã và đang quây quần.

Bên trên tạo hóa sẵn cân
Người tu tự tiến mò lần cũng ra
Con người vũ trụ chung nhà
Hòa đồng thức giấc mới là người ngoan

Bên trên tạo hóa sẵn cân, ở bên trên đó là người ta cái mức trước tới mức thanh từ giới nào là người ta đều sắp đặt sẵn hết. Các bạn nhẹ các bạn hưởng được cái nhẹ, mà các bạn nặng các bạn cũng hưởng được cái nặng. Có nhiều người tu cầu nguyện cho có người diu dắt tôi để đem tôi đi tu, thì lúc đó Địa Tiên họ cũng từ hạ thiên thế giới, họ tới, họ cũng đưa mình đi, à rồi họ xưng hô là thầy của mình, rốt cuộc mình bị lạc trong cái giới đó. Còn đây chúng ta tự tu, tự tiến, tự sửa lấy mình, không cần biết chuyện của người khác, thì chúng ta tự đi mà thôi.

Người tu tự tiến, mò lần cũng ra
Không cần nhờ ai dắt hết mà chúng ta hồn vía vừa tu, thì cái vía, khi mà cái hồn chấp nhận tu thì cái vía đi học hỏi. Lúc đó nó mò lần nó cũng ra, nó cũng biết được thế gian, nó cũng biết được vũ trụ, nó cũng biết được Thiên Đàng, nó cũng biết được Phật giới, lần lần nó đi tới, đó mới là bảo đảm hơn là nó ỷ lại trong cái lý thuyết, nói thì hay nhưng mà hành không được. Nhiều người nói hay lắm, nói lý luận đủ thứ, tôi muốn việc này, việc kia, việc nọ, nhưng mà rốt cuộc chẳng làm được gì cho mình, cũng chẳng giúp được ai.

Con người vũ trụ chung nhà

Cái bản thể con người và vũ trụ hai cái có một thôi, không có xa nhau được, nhưng mà nhiều người không hiểu thì ngoan cố, cứ tưởng cái bản thể này trường tồn rồi lắm tướng, đặt địa vị, sát phạt lẫn nhau, quên cái chiều hướng của vũ trụ. Nếu mà chúng ta tu mà thức giác được cái vũ trụ, chúng ta thấy mắc cỡ. Làm con người xưng hô đủ thứ nhưng mà chẳng biết hòa đồng với vũ trụ, hòa đồng với ai, giúp ai, miệng hô hào tâm không thực hành, giúp ai ? Cho nên chúng ta tu ở đây là cần phải có sự thực hành để hòa đồng với tất cả. Cái mảnh đất phù sanh này, loài người tự thức giác, tự tu tự tiến mới có sự hòa bình trường cửu.

Hòa đồng thức giác mới là người ngoan

Chúng ta hòa đồng với tất cả và học nơi tất cả, lúc đó con người nó mới khôn ngoan được, nó mới hiểu, nó mới nhẹ, nó mới tiến, nó mới thực thi được việc này, việc kia, việc nọ. Nó tự đắc cho ta là cao cả hơn hết, ta đây là nắm được địa vị sát phạt, tự quyền muốn làm gì thì làm, cái đó cái đau khổ ghê lắm. Cho nên lắm khi chúng ta độc tài, tư tưởng chúng ta muốn cái gì được cái nấy nhưng mà rốt cuộc cái đau khổ về đêm về thanh tịnh lúc đó, chúng ta thấy ai hành hạ, chính ta hành hạ. Đối với vợ con cũng vậy nữa, chúng ta lấy cái bản tánh độc tài, gây hấn vợ con trong ban ngày, hồi chớ ban đêm các bạn thiền định được không, ăn năn ghê lắm, nó làm các bạn nặng đầu, nặng tim, tu không được, tiến không được. Các bạn lúc đó đau khổ mới tìm hiểu tại sao đêm hôm tôi thiền được mà tối nay tôi thiền không được, là tại vì tôi động loạn, tôi đã sử dụng cái tối tăm, cái độc tài để không chế người khác nên về đêm tôi công phu không được, lý do có nhiều đó. Rồi từ đó các bạn hiểu được, tự kiểm soát lấy bạn rồi thì sau này không có tái phạm được. Chúng ta nung nấu cái luồng điện sáng suốt, từ bi bác ái, để hòa đồng với tất cả, rốt cuộc không có cái việc gì quan trọng ở thế gian này. Tày trời đi nữa nó cũng trở lại không không, nó trở lại hư không. Tôi đã nói mọi người xưng hùng, xưng bá, rồi họ cũng phải trở về với bản thể họ, trở về với bộ óc, bộ đầu họ, rồi trở về với ngũ tạng họ, chớ không có làm gì hơn hết. Họ giết ai thì họ giết họ, họ gạt ai thì họ gạt họ, rốt cuộc rồi đau khổ trở về họ. Tự nhiên rồi sau này họ cung khai lấy trời đất, bởi vì sự sáng suốt bên trên lúc nào cũng chiếu rọi cho họ mà họ làm sai quấy thì một ngày kia họ tự cung khai lấy.

Cho nên ở đời người ta đã chứng minh những người đã chết được, đi rồi nói xuống dưới Diêm Vương hành hạ khai hết, khai tất cả những cái gì. Cho nên các bạn lấy cái tay ăn cắp cái ly đi chẳng nữa, thì cái con người trong đó nó cũng chụp hình bạn rồi. Ăn cắp lúc nào, cái ly nó ra sao tròn hay méo, trong đó nó đã ghi ở trong đó rồi, không có chối cãi được. Thì những người cái phần sáng suốt người ta dòm mình, người ta dòm cái vía, người ta dòm cái cơ thể mình người ta biết con người gian lận hay là không. Nhưng mà tại sao người ta không nói, người ta không chỉ trích để cho mình sửa. Chỉ trích không được, ở đời họ hay ngoan cố, họ cho cái đó là hay, nhưng mà lần lần trời đất cũng vậy, trời đất sáng suốt lắm, còn chiếu rọi rọi cho nhiều đây nữa là khác. Những người tham lam chùng nào thì cái sáng suốt nó đưa xuống, cái phần thanh điện nó đưa xuống, nó làm cho người đó có địa vị cao sang, có đủ thứ hết, rồi người này quỳ trước mặt y, người kia xin trước mặt y, nhưng mà y không hiểu đó là cái gương tới dạy, để bỏ cái tánh tự tôn, dẹp cái giai cấp tạm thời, không có ích lợi cho y, chẳng có ích lợi cho người, chớ đừng tưởng người ta quỳ trước gối mình, mình đạt được cái gì. Tôi đó, cái địa vị tôi cao sang quá, tôi khác hơn những người kia, vì những cái người đó, những người đói khổ, những người đau khổ, những người hạ trí, đi tới là ảnh hưởng mình, để cho mình tự sửa chữa

đó thôi, nhưng mà mình không biết ăn năn, mình cho đó là hay, tốt bậc, cao. Thì cái đau khổ ở trong bước đường cùng, nó sẽ dồn dập trong cái trí óc và nó làm chúng ta chậm tiến. Muốn tu tiến để trở về quê xưa chốn cũ thì không cần phải suy luận quá nhiều, nhưng chỉ có hành là mới cập thời tiến đạt, phải tu phải sửa, phải công phu theo cái đường lối nào nó mới tiến đạt được. Mỗi tầng, mỗi lớp đều đã và đang sắp sẵn trong vòng trật tự tinh vi, hóa giải cho bất cứ phần thanh điền nào thức giấc và tự tiến đến đó. Thì mỗi tầng đều sắp đặt, ở thế gian cũng đều sắp đặt, có phần nhẹ có phần nặng mà chúng ta không chịu tiến thì không được. Vô trong cái lưới của xã hội này cũng vậy nữa, nhiều người phải ăn học mới ngồi được cái địa vị đó, mà chúng ta không ăn học thì bước vô đó không được. Còn ở bên trên chúng ta không có tu thì chúng ta không có vượt cái sức ép ở bên trên được. Chúng ta tu, chúng ta sửa lại nó hòa đồng bên trên thì nó thừa tiếp nó hút cái phần thanh điền của chúng ta đi lên trên. Lúc đó chúng ta mới thấy cái trật tự ở trên nó sạch sẽ, tốt đẹp và vui tươi đã chực sẵn và chờ sẵn cho mọi tầng lớp tiến hóa đi lên trên, chớ không có cái gì kêu bằng độc tài, mà chính mình độc tài mình không chịu tiến tới, mình cứ tham củng cố cái địa vị của thể xác này, quên cái phần thanh điền ở bên trên, mà nếu chúng ta tu ở đây mở được cái thanh điền rồi thì chúng ta đi tới đó, chúng ta thấy cái trật tự huyền diệu ở bên trên đã sắp sẵn. Mà cái đường đó là ở đâu, đường đó do trước kia mấy trăm năm về trước, cả ngàn năm về trước, có người cả ngàn năm, hai ngàn năm về trước đã đi từ cái trật tự đó, lần lần, lần lần xuống thế gian, ngày nay làm mất cái trật tự, rồi lập lại cái trật tự ngoại cảnh ở trước mắt, cho cái đó là hay, rồi nó quên nó làm lạc, nó quên cái trung tâm bộ đầu nó, rồi nó mất tất cả cái thiên cảnh thiên nhiên của nó trước kia đáp xuống. Rồi bây giờ nó trở về tu về cái Pháp Lý Vô Vi này rồi nó mở nó trở về, lúc đó nó mới thấy trật tự quê xưa của nó rõ ràng không có ai phỉnh phờ được. Cho nên những người tu Vô Vi ở bên này không có tin ai hết, chính nó cũng chẳng có tin nó. Bởi vì nó hiểu được cái tiểu yêu, lục căn lục trần ở trong bản thể nó, rồi từ đó về sau nó không bao giờ nó tin lấy nó, mà nó chủ nhơn ông chỉ lo sửa, ở bên trên phải sửa, phải siêng năng sửa mới ảnh hưởng được bên dưới, chớ không phải bắt buộc bên dưới tu mà bên trên bỏ phể. Cho nên đức tin ở đây chúng ta tu là tu cái trung tâm bộ đầu để cái phần hồn tu trước rồi mới ảnh hưởng, còn phần hồn không chơn chánh thì ở dưới nó không chơn chánh, bên trên chơn chánh thì ở dưới nó mới chơn chánh. Cho nên chúng ta cố gắng, mỗi đêm, mỗi ngày tự sửa lấy mình. Hỏi chứ các bạn nói rằng tôi quen như vậy, thất tình lục dục tôi nuôi hồi nào giờ mà giờ ông kêu tôi tu tôi làm sao được. Nhưng mà các bạn tu thử coi, các bạn sửa nó mở ở đây rồi, các bạn nhắm mắt thấy ánh sáng, rồi các bạn mới thấy thất tình lục dục cái giá trị của nó thế nào. Nó đưa các bạn vô trong cái chỗ tăm tối không có thể giải thoát được. À rồi bây giờ các bạn tu đi lên rồi thì tự nhiên các bạn thấy, mình tự giải thoát mình được. Ngoài cái bản thể này chúng ta có cái điển hình rõ ràng, ở trong trật tự thiên liêng, chúng ta mình cảm cái luật định vay trả, không có củng cố, không có ngoan cố, không có độc tài, không có đem cái sự xấu xí mà trường lưu ở trong cái trí óc của chúng ta nữa. Cho nên phải hành rồi mới tiến, tôi không biết nói gì hơn, nói ra thì các bạn nghe hay nhưng mà về các bạn đâu có nhớ được, nhưng mà các bạn hành rồi tương đồng với tôi, rồi các bạn thấy cái chuyện đó không có chuyện gì khó khăn đối với các bạn hết. Cho nên cái người truyền pháp luôn luôn người ta mong chúng ta tu giỏi hơn họ và cố gắng tiến nhẹ hơn họ, chớ không có ai mà muốn mình phải phục vụ cho họ. Bởi vì ở đời nó đã có trật tự rồi, còn cái đạo là cái tự do 100%, mỗi người có quyền tiến đi lên, chỉ có cái người tu trước họ có phần thanh điền sáng suốt hơn thì nó hóa giải

được cho tâm hồn mọi người và cái phần thiêng liêng khuất lấp đó nó cũng dịu dặt được một phần để tu tiến lên trên.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 28/09/1974)

Phóng Sự Đặc Biệt

Ký Sự Thầy Du Hành Las Vegas

Ngày 6 tháng 10 vừa rồi, được tin Đức Thầy về San Diego, CA. Gia đình chúng tôi cũng như toàn thể bạn đạo vùng Oregon đều rất ngạc nhiên và vui mừng phấn khởi. Chúng tôi liền điện thoại hỏi thăm sức khỏe của Thầy, các bạn ở Cali cho biết đã ra đón Thầy ở phi trường và thấy Thầy rất là khỏe mạnh vui tươi. Chúng tôi thật là mừng vội nhờ anh Thanh Hòa trình với Đức Thầy xin phép Thầy cho chúng tôi được xuống San Diego thăm Thầy. Hai hôm sau nhận được điện thoại báo cho biết Thầy nhắn “*nói vợ chồng Lâm Trúc xuống thăm tao*”. Chúng tôi nghe lời nhắn mà xúc động rung rung nước mắt, tình thương của Thầy đối với đàn con thật bao la, nhận được từ điển của Thầy chúng tôi mừng vui khôn xiết và thương Thầy khôn nguôi.

Anh Lâm vội lấy vé máy bay đi thăm Thầy ngay cuối tuần đó. Còn tôi và cháu Sony vì kẹt không xin được ngày nghỉ nên phải đợi đến 2 tuần sau mới lên đường được. Tôi và hai cháu Sony và Điền lái xe khởi hành từ tối thứ hai ngày 20/10, lúc đầu dự định đi San Diego nhưng nghe Đức Thầy đã đi qua thăm bạn đạo ở Las Vegas, nên chúng tôi đổi hướng lái xe thẳng đến Las Vegas luôn. Chiều ngày thứ ba, lúc gần đến nơi, Sony gọi điện thoại cho anh Liêm và anh Tùng hỏi thăm thì được biết Thầy đang đi massage shiatsu và hẹn chờ chúng tôi ở Hotel Palazzo. Đến nơi, sau khi check in nhận phòng xong thì chúng tôi nghe tin Thầy đã về và các anh chị đang đưa Thầy đi “*Thuyền Tình*” (Gondola Ride) ngay bên khu Venetian, chúng tôi vội qua đó. Tại đây chúng tôi gặp khá đông các bạn đạo đang đứng đợi Thầy, trông ai cũng tươi vui như ngày Tết. Anh Tùng, anh Liêm đang cầm máy hình chuẩn bị chụp hình Thầy, anh Dominique, với bà Tám, chị Thủy, chị Hoa bạn đạo Las Vegas, kế bên là chị Lan Châu với Trung bạn đạo Florida, bác Lan và anh Tường bạn đạo Paris, gia đình anh Sáng chị Hồng từ Santa Ana đi với vợ chồng anh Tươi cùng bác gái, có cả ông George Capps và chị Hoa cùng anh Hòa bạn đạo Las Vegas. Không ngờ được gặp đông đủ như vậy nên thật là vui. Quên kể là có gặp anh Hoàng bạn đạo San José lúc ở trên phòng hotel.

Khi tôi lên đứng trên chiếc cầu nhỏ nhìn xuống giòng nước thì thấy “Thuyền Từ” của Thầy đi ngược trở về, vui mừng trông thấy Thầy thoải mái ngồi trên thuyền ngược mắt hiền lành nhìn đàn con đứng đầy hai bên bờ sông. Ngồi bên cạnh Thầy là chị Thanh Hòa, đối diện là cô Bê và Minh Sơn, nét mặt người nào cũng vui tươi hơn hớn, nụ cười nở rộng trên môi. Chúng tôi vẫy tay và gọi to: “*Thầy ơi !*” Thầy nhìn lên yên lặng đưa tay vẫy chào, chúng tôi vui sướng vô cùng khi thấy hình ảnh Thầy tươi đẹp thoải mái quá. Bao nhiêu là máy hình của các bác phò

nhóm Vô Vi từ hai bên bờ sông đều đưa lên nhắm ống kính về phía Thầy mà chớp lia lịa, “*Thuyền Từ*” gần về bên chúng tôi đứng gần đó nên được nghe tiếng hát trong cao lạnh lạnh của cô lái thuyền (gondolier). Cô hát một bài hát tiếng Ý tặng Thầy, giữa khung cảnh của thành phố Venice thu nhỏ, tiếng hát vang vọng tạo thêm phần lãng mạn êm dịu nhẹ nhàng cho du khách.

Lúc chị Thanh Hòa dìu Thầy bước lên bờ thì đàn con vui mừng vây quanh chào hỏi Thầy, Thầy nhìn từng người với ánh mắt sáng quắc đong đầy nét hiền từ thương yêu, lâu ngày xa cách nhìn Thầy mà xúc động đến không cầm được nước mắt, sung sướng vô vàn khi cầm tay Thầy thấy Thầy vượt qua cơn bệnh, bình phục nhanh chóng và với sức khỏe mạnh mẽ hơn là tôi tưởng rất nhiều, da Thầy hồng hào, đi đứng vững mạnh như một người bình thường chứ chẳng có vẻ gì là người bệnh mới gần máy trợ tim cả. Xin đa tạ Thượng Đế đã ân độ cho Thầy được bình phục nhanh chóng như thế.

Tối hôm đó, các anh chị đã đặt bàn tại nhà hàng “TAO” nổi tiếng nằm trong khu resort Venetian, nên tất cả đàn con cùng theo chân Thầy từ từ đi trong “mall” đến nhà hàng này. Trên đường đi lúc băng qua cầu, Thầy bỗng đứng lại một tay nắm thành cầu, một tay đưa lên gồng mạnh, trong tư thế “*lực sĩ*” khoe cho đàn con thấy Thầy khỏe mạnh. Điều bộ Thầy thật hồn nhiên, dễ thương vô cùng và lại vui tếu nữa làm chúng tôi cười rộ thích thú và sung sướng là Thầy vẫn vui khỏe như năm nào, rồi Thầy đổi thế đứng chống nạnh hai tay, anh Thanh Hòa đạo diễn cười to hạnh phúc, bạn đạo chúng tôi vây quanh Thầy vỗ tay hoan hô vang trời, hình ảnh “*lực sĩ Võ Kiên*” đã được thâu vào ống kính lưu lại một kỷ niệm thật dễ thương của Thầy cho chúng tôi. Sau đó tất cả họp lại ngồi dưới chân Thầy chụp chung một tấm hình “*cha con tái ngộ*”, tưởng như là giấc mơ có ai ngờ được ngày hôm nay lại được ở bên Thầy tại xứ Las Vegas xa xôi này, sau những ngày “*bệnh hoạn*” Thầy về đây với hình ảnh mạnh khỏe tươi vui thì quả đúng là phép màu. Miracle !

Nhà hàng “TAO” thật sang trọng, với cách trang trí mờ ảo của ánh nến, hoa và... tượng Phật! Tượng Phật to nhỏ được “*thờ*” dọc hai bên tường làm cho khung cảnh thêm phần uy nghi lạ mắt. Ngay tầng trên, trong một phòng nhỏ ấm cúng, thoáng mở tầm nhìn rộng xuống cả nhà hàng bên dưới, với một bàn dài 20 ghế, Đức Thầy ngồi đầu bàn chủ tọa, chúng tôi chia nhau ngồi hai bên. Bà Tám hỏi nhà hàng này bán món gì? Anh Thanh Hòa vừa cười vừa trả lời “*Nhà hàng Tàu bà Tám à, nhưng ăn ở đây là ăn sang chứ không phải ăn ngon ! Hôm nay mình ăn mừng Thầy trò hội ngộ, nên đãi nhà hàng này cho sang !*”. Chị Bê gọi mấy món chay cho Thầy, special order nên thoáng chốc là họ mang thức ăn ra ngay, phục vụ rất là tốt, thức ăn nấu khéo, thanh đạm, rất hợp khẩu vị. Thầy cầm đũa gắp từng miếng rau ăn thanh thảo, sau phần khai vị đến những món chính Thầy ăn thêm với cơm gạo lức muối mè do cô Indra nấu đem theo. Thấy Thầy nhai cơm gạo lức rất khỏe, tôi vui mừng mào muối hỏi Thầy: “*Thầy ơi, Thầy ăn ngon không?*” Thầy hiền từ gật đầu, tôi nhìn Thầy niềm thương dâng lên rộn rã trong lòng, thương Thầy thật là thương, Thầy ăn được là Thầy có sức khỏe, tôi cảm thấy sung sướng lắm lắm.

Khoảng 8 giờ rưỡi hơn chưa ăn tráng miệng thì Thầy bỗng đứng dậy nói Thầy muốn về, anh chị Thanh Hòa, anh Dominique, anh Liêm và Minh Sơn liền vội đứng lên theo Thầy ra cửa. Chúng tôi ngồi lại thanh toán cỗ bàn một lát sau mới rời nhà hàng.

Khi về lại phòng, chúng tôi nghe chị Thanh Hòa kể lại, lúc anh chị đưa Thầy về lại Palazzo, đoạn đường khá xa, thấy Thầy đi bộ lâu sợ Thầy mệt, nửa đường anh Thanh mời Thầy ngồi nghỉ một tí nhưng Thầy từ chối Thầy bảo “*ngồi nghỉ tạo cho nó làm biếng*” nên Thầy cứ tiếp tục đi, về đến lobby của hotel Palazzo đúng 9 giờ tối, thấy bác Bảy đi với gia đình anh chị Được (Thiên Tạo) và bạn đạo địa phương Las Vegas lên thăm Thầy, đang đợi và Thầy đã có hẹn 9 giờ tối cho gặp. Mới biết đang ngồi ăn nhưng Thầy cũng nhớ đến những đứa con đang đợi ngài, và hay tuyệt là ngài đã canh giờ về đúng lúc để không trễ hẹn. Phục Thầy quá xá !

Gặp Thầy các bạn đạo đều mừng vui, hỏi thăm tíu tít, nói chuyện chưa được 5 phút, anh John, con trai của anh chị Được (Thiên Tạo) mở lời mời Thầy về nhà ngủ, Thầy gật đầu và Thầy được anh John đưa ra xe chở về nhà anh. Căn nhà này gia đình anh chị Được đã mua để dành riêng cho Thầy, trong những dịp Thầy về Las Vegas có chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi.

Kể chuyện xong, chị Thanh Hòa còn nói một thắc mắc của chị mà chị thấy kỳ quá, lúc Thầy đi với tụi mình thì thấy thấy Thầy đi đứng khỏe re, vậy mà lúc tới lobby của hotel Palazzo thì Thầy bỗng đi xiêu vẹo, nghiêng bên này ngã bên kia làm anh Thanh phải đỡ một bên chị Hòa đỡ một bên, bạn đạo Las Vegas thấy Thầy yếu như vậy chắc cũng lo lắng. Tôi nghi có lẽ do Thầy đi bộ con đường từ bên Venetian về Palazzo khá dài nên làm chân Thầy mỏi.

Sáng sớm thứ tư khoảng gần 8 giờ, tôi qua phòng các anh chị, gặp anh Thanh, anh cho biết anh đưa mới đưa Thầy về. Thì ra đêm qua, Thầy đến nhà anh John ở chơi khoảng hơn 1 tiếng, thì Thầy nói với mọi người “*Tôi đến thăm một chút bây giờ tôi phải về nhà tôi ở Chợ Lớn*”. Mọi người cười ồ, anh Thanh nhắc: “*Thầy ơi đây là Las Vegas !*” Thầy nói tôi phải về hotel nhà tôi. Nhưng về hotel nghỉ được một chút, 2 giờ sáng Thầy lại thức dậy kêu anh Thanh Hòa chở đi chơi, 4 giờ sáng lại đi nữa đến hơn 8 giờ sáng mới về. Vào phòng Thầy đi ngủ, anh Thanh Hòa cũng mệt đừ nằm xuống là anh ngáy vang.

Đến 10 giờ sáng như đã hẹn, anh John đến Palazzo đón Thầy đưa Thầy đi chơi. Thầy đi rồi chúng tôi cảm thấy trống vắng bèn rủ nhau đi loanh quanh trong khu resort Venetian. Sáng nay có cả Dung một bạn đạo từ Florida qua thăm Thầy đi chơi cùng. Đêm qua Dung được ở lại “*nhà Thầy*” với anh chị Được, hôm nay Dung vào khách sạn với chúng tôi. Sau khi ăn trưa chúng tôi lại lang thang dạo phố, đi bộ qua những casino khác, không đánh bài thì cũng đi cho biết các casino hào nhoáng của xứ Las Vegas này. Đi mấy tiếng đồng hồ mà mới viếng được 3 casinos, mỗi chân quá và trời cũng gần tối rồi nên chúng tôi trở về Palazzo lấy xe đưa Dung ra nhà anh chị Được để lấy valise gửi ở đó. Nhân tiện sẵn xe bà Tám cũng vui vẻ tháp tùng đi thăm “*nhà Thầy*”. Lái xe khoảng 20 phút, đến nơi thấy Thanh Mai đang ngồi trước nhà, bà Tám bước xuống xe là có cô Thanh Mai chào đón dắt vào nhà. Thanh Mai nói có Thầy đang ở trong nhà, làm chúng tôi thật ngạc nhiên và lòng lại rộn vui. Cửa mở, chị Được từ trong bước vội ra

đón bà Tám, chị cười thật tươi hiền hậu chào chúng tôi. Vào nhà tôi thấy Thầy đang ngồi ở bàn ăn với ông Bảy và anh Được, chúng tôi vội đến chào Thầy, Thầy mới ăn tối xong, chị Được nói tối nay cô Quý làm bánh cuốn chay cho Thầy ăn. Tại đây ngoài anh chị Được, ông Bảy, tôi được gặp chị Khang, cô Bích, cô Quý, cô Indra, mọi người đều vui vẻ hoan hỉ đón bà Tám. Các chị mời bà Tám và chúng tôi cùng ăn cơm tối nhưng chúng tôi ăn trưa trễ còn no nên chỉ một mình bà Tám ngồi vào bàn, bà Tám vui vẻ cầm đũa vì đã tới giờ bao tử làm reo rồi.

Anh Được đưa chúng tôi đi thăm “*nhà Thầy*”, nhà rộng lớn khang trang, bày trí trang nhã sang trọng. Cầu thang lên lầu có gắn hệ thống “*ghế thang máy*” (chair stair lift) nên rất tiện cho Thầy đi lên và xuống lầu. Trong phòng ngủ lớn của Thầy có cả Tivi LCD màn ảnh lớn và bàn làm việc, trong phòng tắm riêng được trang bị cả phòng tắm hơi rất là tiện nghi tân tiến. Tôi hỏi ngôi nhà này ngày thường ai ở thì anh Được cho biết nhà chỉ để đón Thầy, khi nào Thầy về Las Vegas anh chị mới lên đây mở cửa, còn thường thì khóa cửa suốt không ai được ở cả và anh chị giao nhà cho người hàng xóm trông chừng giùm. Tấm lòng yêu quý trân trọng Đức Thầy của gia đình anh Được thật đáng cho chúng ta ngưỡng mộ.

Thầy đang ngồi uống trà với ông Bảy bỗng dưng Thầy kêu ngứa, Thầy gãi hai chân, Minh Sơn chạy xuống giúp Thầy, Sơn nói Thầy ngồi lâu quá máu đọng nên bị ngứa, một lúc Thầy đứng dậy kêu lấy xe đưa Thầy đi. Anh John lái xe ra ngay, Thầy đi nhanh quá, ông Bảy không thay đồ kịp nên không đi được cùng Thầy. Chúng tôi ở lại đợi bà Tám ăn cơm xong mới xin phép anh chị Được ra về. Rất là có duyên lành được đến thăm ngôi nhà của Thầy. Cảm ơn anh chị Được, nhớ lại năm 1998, trong Khóa Sống Chung Qui Hội Tâm Linh ở Costa Mesa, CA, Đức Thầy đã gọi anh Được là “*Đại Đức*” quả là không sai, lòng hiếu hạnh của anh thật là đáng quý.

Trở lại Palazzo thì thấy các anh chị đang đợi chúng tôi về đi ăn tối. Khi mấy anh em kéo nhau xuống lobby, đi ngang qua casino lại gặp đức Thầy và anh John, anh Thanh Hòa hỏi Thầy muốn con ở lại với Thầy hay cho con đi ăn, Thầy chỉ cái ghế bên cạnh bảo mày ngồi đây, vậy là Thầy muốn anh Thanh Hòa ở bên cạnh Thầy rồi nên anh phải ở lại. Bọn chúng tôi chạy xe ra tiệm Phở Saigon 8. Khi thức ăn vừa mang ra thì anh Tùng nghe phone reng, anh Thanh Hòa gọi nói về gặp Thầy bảo Sony book vé cho Thầy đi coi show tối nay. Cả bọn quính lên, chưa biết tính sao, gần 9 giờ tối rồi có đi coi show kịp không? Sony vội vã gọi phone book vé, sau một hồi liên lạc với các agents mới biết kết quả tối nay không có show nào còn vé cả và có lẽ đã gần 9 giờ tối ngày thường nên các Casino lớn không diễn show khuya.

Về lại khách sạn, Sony vào trình với Thầy đêm nay không đi coi show được và Sony sẽ book vé đêm mai mời Thầy và cả phái đoàn đi xem show ảo thuật, Thầy gật đầu bằng lòng. Lúc đó có anh Nguyễn Văn Sơn bạn đạo địa phương lên thăm Thầy. Đi với Thầy lúc nào cũng có nhiều bất ngờ thú vị. Khi chúng tôi sửa soạn đi ngủ thì anh Thanh Hòa chạy qua phòng la to: “*Thầy kêu đi hết, đi lên downtown Las Vegas đi bộ với Thầy*”. Thế là cả bọn lại nhao nhao mũ áo kéo ra hộ tống Thầy, lên xe nhắm hướng Golden Nugget Casino. Nhờ Thầy tôi mới biết khu phố downtown này, một phố cổ của Las Vegas, đã 10 giờ rưỡi đêm mà con đường chính ở đây

còn đèn đuốc sáng choang, người qua lại đông đúc, nhộn nhịp từng đoàn từng đoàn người như đi hội, tiếng đàn tiếng nhạc vang rền. Thầy đi bộ 1 chút rồi vào sòng bài ngồi nghỉ chân, chúng tôi ngồi quanh Thầy. Mỗi đầu giờ ngoài phố chính lại có show chiếu trên trần đường, cảnh trí hào nhoáng, ánh đèn rực rỡ, nhạc hát tung bừng, Thầy trò ngồi nghỉ xong lại kéo nhau ra đường đi bộ, Thầy cầm tay trò, trò ôm tay Thầy, đi từ từ chậm chậm. Đêm Las Vegas mát lạnh dễ chịu, đường phố đã bớt người nhưng không vắng, đi quanh một hồi Thầy kêu về, trên đường ra xe thì show nhạc lại phát lên, Thầy trò nán lại xem hết show mới về. Thế là hết một ngày với chúng tôi nhưng với Thầy và anh Thanh Hòa, anh Dominique, Minh Sơn, và Tùng thì vẫn còn dài vì đêm khuya 2, 3 giờ sáng Thầy lại muốn đi ra ngoài và phe ta lại sẵn sàng ứng chiến “*một trăm phần trăm !*”.

Thứ năm 23/10. Trưa hôm qua nhóm chị Lan Châu và bác Lan, Tường và Trung đã từ già Thầy về lại Cali, thì hôm nay lại có nhiều bạn đạo khác đến thăm Thầy tại khách sạn. Thấy Thầy đi bộ nhiều quá chân Thầy mỏi nên anh Thanh Hòa hỏi mượn một cái xe lăn của khách sạn để đẩy Thầy đi cho Thầy đỡ mệt và có xe thì có thể đẩy Thầy đi chơi quanh quanh trong khuôn viên các casino xa hơn. Và ngồi xe khỏe hơn nên Thầy thích đi ra ngoài lắm, các anh chị thay phiên đẩy xe đưa Thầy đi, đi chán Thầy mới về phòng ăn cơm và ngủ nghỉ.

Đến gần 7 giờ rưỡi tối, tất cả chúng tôi cùng Thầy đi xem ảo thuật “*Magic Show của Lance Burton*”, anh Thanh Hòa đẩy xe Thầy, anh Hoàng dẫn bà Tám, cả nhà cùng vào rạp. Chương trình ảo thuật này thật hay và vui, màn nào cũng thú vị, hào hứng. Xem xong ra về, Sony hỏi Thầy xem được không Thầy lắc đầu, không biết Thầy thế nào, bạn đạo chúng tôi thấy hay, bà Tám thích lắm, ra về cứ nhắc mãi “*Mấy con dzit biết nghe lời hay quá, nó nuôi dzit dạy sao dzit khôn quá*” nghe mà phải cười vui theo với bà Tám. Chúng ta thiên mãi mà chưa thanh tịnh, lâu lâu Thầy cho cơ hội đi xem show giải trí cho biết cái tinh vi của thiên hạ, cảnh trí rành rành trước mắt đó mà bị người ta gạt cũng không hay còn vỗ tay khen rầm trời !

Khi Thầy trở về phòng thì có anh Sơn chị Loan, anh chị Sang chị Hoa, chị Liễu, Thanh Mai, Thanh, Hương và các bạn đạo khác đến chơi với Thầy. Thanh Mai dẫn theo cô chủ nhỏ tên Ngọc đến gặp Thầy. Ngọc mới thực hành pháp lý Vô Vi được 2 năm, nghe Ngọc thưa với Thầy về khó khăn của mình khi hành pháp, Ngọc là người Công Giáo, Ngọc thiên mà chồng không thiên, phải làm sao? Thầy minh giảng cho Ngọc tất cả những thắc mắc của em, lúc nào Thầy cũng nhắc nhớ trụ trên đỉnh đầu niệm Phật để hóa giải những khó khăn chung quanh. Lâu lắm mới được nghe Thầy giảng thao thao bất tuyệt cả 20 phút, cung cách Thầy giảng giống như những năm ’80, ’90 tiếng Thầy to rõ và minh mẫn sáng suốt vô cùng. Thật may mắn cho bạn đạo Las Vegas.

Có điều lạ sau một ngày sinh hoạt, cả bọn chúng tôi đều mệt mỏi chỉ có Thầy là vẫn tươi khỏe, hai mắt ngài sáng quắc, con người năng động từ tốn và nghỉ ngơi vài tiếng sau là sẵn sàng đi chơi tiếp không có chút gì là yếu sức mệt mỏi cả. Thật là lạ lùng, Thầy khỏe như vậy, sinh động như vậy nên nếu bảo mấy tháng trước Thầy mới vào nhà thương gắn máy trợ tim thì chẳng ai tin cả. Cũng như đêm qua, đêm nay khoảng 3 giờ sáng, anh Dominique lại đột xuất

qua phòng kê anh Thanh Hòa và Tùng dậy chờ Thầy đi chơi. Đi đến gần 8 giờ sáng mới về, nên vào phòng là anh Thanh Hòa ngất ngư lăn ra ngủ liền.

(còn tiếp)

Cao thị Bạch Trúc.
T/Đ Portland, Oregon
7/11/08

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Danh sách bạn đạo hưởng ứng chương trình Thiên Viện Quy Hội Tình Người

Danh sách Ủng Hộ

34	Nguyễn Thị Hòe	Canada - Ontario	17/03/2007	\$200	CAD
108	Lê Huệ Tâm	USA	6/06/2007	\$50	USD
109	Mr.& Mrs. Thomas Nguyen	USA	6/05/2007	\$200	USD
110	Ấn Danh	USA		\$10,000	USD
111	Thái Thị Huê	VN		\$200	USD
112	Lâm Minh Mỹ Phương	USA	25/08/2007	\$400	USD
113	Lưu Nancy	USA	25/08/2007	\$200	USD
114	Lưu Ngọc Quách	USA	25/08/2007	\$200	USD
115	Lưu Đức Quyên	USA	25/08/2007	\$200	USD
116	Đỗ Thủy Chánh	USA	25/08/2007	\$200	USD
117	Nguyễn Hữu Minh	USA	25/08/2007	\$200	USD
118	Nguyễn Thị Nga	Aus-Melb	18/09/2007	\$100	AUD
119	Chu Truong	Aus-Melb	18/09/2007	\$100	AUD
120	Nguyễn Thị Nương	Aus-Melb	1/08/2007	\$2,000	AUD
121	Nguyễn Hồ Minh	USA	16/10/2007	\$200	USD
122	Bác Năm	Aus-Perth	14/08/2008	\$100	AUD

Danh sách 1m²

			Ngày bắt đầu	m ²		
2	Lê Nguyễn Ngọc Phượng	Aus-Perth	1/02/2007	1	\$1,500	AUD
4	Vũ Khánh Tường & Lê Thị Thanh Phượng	Aus-Perth	1/02/2007	1	\$1,500	AUD
53	Dương Thế Hào	Aus-Melb	20/02/2007	1	\$1,500	AUD
56	Nguyễn Cương Điền	Aus-Cairns	21/02/2007	1	\$1,500	AUD
71	Phan Văn Cam & Nguyễn Thị Thúy Phương	AUS-Perth	25/02/2007	1	\$1,500	AUD
104	Trần Thị Hinh	AUS-Melb	3/03/2007	1	\$1,500	AUD

105	Nguyen Van Dao & Nguyen Xuan Tui	USA		3	\$3,600	USD
106	Tran Thien Phu	USA		1	\$1,200	USD
107	Anh chị Khổng Văn Cúc + Võ Thị Trang	USA		1	\$1,200	USD

Thành thật tri ân sự phát tâm vô quái ngại của quý bạn đạo.

Thân mến,

TM Ban Chấp Hành
Lê Tấn Quốc
Perth 15/11/2008

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 27 tháng 09 năm 1969

Thiên địa hữu hình nhơn loại hóa
Mặt người thú tánh nhận không ra
Long lanh trước mắt cho là đẹp
Hóa dục quần sanh lãnh khổ mà

Đường đời thế sự phân qua
Đố ai thoát khỏi thân tà đang mang
Dục tính đưa đẩy chuyển sang
Bi ai lãnh vực bàng hoàng nội tâm
Ngày đêm vui khổ ngấm ngấm
Tâm không thấy có chuyển lằm lằm sai
Tranh giành gánh nặng hai vai
Đổi thay thay đổi ngày ngày chẳng ly
Nhơn quần đau khổ cũng vì
Tham lam bịp bợm đua thi thực hành
Phát minh các nẻo các ngành
Giành ăn vạ lợi kết thành tính tham
Tình thương chẳng có chẳng am
Miệng thời ngôn ngữ chẳng tham nhưng cần

Quan thời muốn được gần dân
Dân thời muốn được quan dân một nhà
Đời nay thay đổi quá xa
Quan thời ăn ở riêng nhà hơn dân
Dân thời tạm sống cù lần
Phát ngôn bất đạt chẳng gần được quan
Đôi bên khó gặp luận bàn
Năm trong kế hoạch sẵn sàng lập xong
Sanh ra thế cuộc tập tồng
Quan dân sân hận kết mồng bất an
Chán chê giả cảnh huy hoàng
Tập tu cho được trấn an nội tình
Tình trời quả đẹp lại xinh
Chính ta thiếu xót chẳng xinh hơn trời
Ngũ hành điển họa hợp thời
Giúp cho nhơn loại thoát lời xét suy
Âm dương điển hóa thân tùy
Không không lại có tùy nghi sử dùng
Chúc cho thiên hạ thấp tùng
Tự tu tự tiến cùng chung Phật Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kien.